

Haiikus

d'aquest i d'altres móns

Rutes estel·lars,
abismes de milers d'anys
fins a la Terra.
Augustus A. Leiber

宇宙
地球

15 haikus dels mestres japonesos i d'aprenents
d'ací i d'arreu del món: Basho, Issa, Siguerola,
Onán, Semáforos, Svodas, etc.

Contes, poemes

i tires còmiques per a extraterrestres

Temes per a tots els gustos

*amors tendres i ardents, dimonis,
gent del carrer, drogues i neurosis,
filosofia, angst et joie de vivre
fins i tot un fragment de Lovecraft inèdit en català!*

Un nou do de pit

de la nostra plantilla d'autors

Carpe diem

Iussuf Almamlaka

He de reconèixer que he dormit molt malament. Els somnis han sigut continus i agitats. Una nit moguda: la meva dona s'ha queixat diverses vegades pels colps de peu que involuntàriament, ho juro, ha rebut. Siga com siga, a l'hora en punt m'he alçat. Encara mig dormit he entrat al bany. He recolzat els braços sobre l'armari que hi ha tot just damunt de la cisterna del wàter, i sobre aquests he descansat el cap: anava a evacuar, és clar. He obert un poc més els ulls, per això de no errar el tir i m'he deixat anar; i aleshores he mirat avall i he tingut la sensació que jo havia crescut considerablement, la tassa s'havia fet molt petita. El wàter semblava minúscul, de fet, el soroll em recordava una cascada tropical. He pensat que devia ser un efecte òptic produït, encara, per la son i la nit agitada. Però de seguida, per si de cas, m'he tirat mà a l'entrecreix: Déu n'hi do!

Miratge o no, tant se val. Tot d'una he decidit no anar a la feina i fer bondat: potser podré compensar la meva dona per les puntades de peu. *Carpe diem*, que deia aquell.

Malalt mental abandonat pel psiquiatre amb l'excusa d'un canvi de domicili

J. M. C. (en la foto) ha denunciat davant la Conselleria de Benestar Mental que el seu psiquiatre l'ha abandonat amb l'excusa que havia de canviar-se de domicili. Abans de les vacances de Pasqua passades li va explicar que per aquest motiu no podia citar-lo ja per a una nova visita, però li va prometre que li telefonaria al més prompte possible per informar-lo de la nova adreça i continuar el tractament. El malalt, que actualment pateix una greu pertorbació de la seua personalitat, va esperar la telefonada, però aquesta no es va produir mai. Després de les vacances va intentar infructuosament posar-se en contacte amb el metge.

El pacient abandonat ha fet ara una crida perquè algun especialista del ram se n'apiade i l'aculla a la seua consulta. L'Administració, d'altra banda, manté la boca tancada sobre tan penós assumpte mentre intenta trobar-li un lloc a les llistes d'espera.

Fonts de la Conselleria han comentat *off the record* que no és el primer cas d'aquestes característiques. Segons sembla alguns professionals —metges, advocats, psicòlegs, arquitectes, enginyers nuclears, aeronàutics...— acostumen a canviar de domicili, i a vegades de localitat, sense deixar rastre i sense comunicar-ho als clients, que d'aquesta manera es queden de sobte penjats. Després de mantindre la consulta o el bufet durant un parell d'anys desapareixen misteriosament. Algú ha insinuat que es tracta d'una banda organitzada d'impostors amb llicències i títols falsos que s'estén perillosament per tot Europa aprofitant-se de la bona fe del personal. Quan ja han fet prou de calaix en un lloc emigren abans que els enxampe la inspecció. Una altra teoria apunta a una estratègia dels científics de l'antiga URSS, ara en la misèria professional, que intentarien instal·lar-se als països de l'arc mediterrani i refer la seua vida, però sovint són localitzats i extorsionats per la màfia russa, i abans de cedir o ser expulsats prefereixen abandonar-ho tot i tornar a començar en un altre lloc.

Haïikus

d'aquest i d'altres móns

生命 愛 紛失

VIDA

PÈRDUA

AMOR

Drecera a Alpicat
misteriosament m'impresiona
el llum violeta
*Basho **

Tocs predits, temuts,
et faran girar el cap...
Li veuràs els ulls
S. P.

Ombra vaginal
original escltxa
deu saborosa
Antoni Follerón

Collita pròpia
encegat pel fum viscós
m'enlaire, me'n vaig
Ximo Canut

Busque petxines
per l'arena mullada.
El sol ja marxa.
Josep Siguerola

De nit somio,
canvio el temps passat.
És dur despertar.
*K. Semáforos ***

Als teus ulls guaita,
bon espiadimonis,
galàxies llunyanes.
*Issa **

El millor amic
amaga sense voler
dos ous de Pasqua
Jaume Onán

Trons i llamps vénen
ningú podrà parar-los
—treballs malmesos.
*Nikos Svodas ***

Brisa de l'estiu
—m'imagino que ets nua
davall del vestit.
Carles Bellver

Allà a Roswell
queden sobre la roca
dues petjades.
*Joso **

Cinc contra un sol
sang tibada, carn roja
dura batalla
Jaume Onán

Un cop al dia
a la nit o al matí
cos exsangüe
Jaume Onán

El vent em duu mots,
cants d'ocells, remor de fonts,
sons de nous indrets.
Josep Siguerola

* Traducció
d'Antoni Albalat
** Traducció
de Carles Bellver

Fuma i calla!

Iussuf Almamlaka

—¡Fuma, home!
—D'acord, faré un canut.
—¿Un altre?, tio, descansa una miqueta i fuma tabac, que també és bo.
—No, estic fart del tabac, vaig a fer un porret. He decidit que a partir de les 12 de la nit no fumaré més cigarros, només puros.
—¿Tens xocolate?
—Tranquil, tinc de tot, falta que ho trobe. ¿Vols fer-me un filtre?
—¿De cartó? ¡Una merda! Tio, no suporta els filtres de cartó.
—El porro el munte jo, ¿no?, doncs el faig com em rota. ¿Jo em clave amb tu perquè fas els filtres de tabac? No, a callar, que jo també m'he de tragar les teues manies.
—He tio, ¿Has vist a la cambrera?
—Sí, està prou bé. No l'havia vista mai per ací.
—Sol estar els dissabtes.
—No està malament, no. ¿Se la beneficia, l'amo?
—Crec que sí, però no n'estic segur. ¡Puaj! Un filtre de cartó.
—Fuma i calla. Ara torne, vaig als pixadors. (a veure... és per ací... hòstia... quina escala... ja arribe dalt... ara ve el problema dels rètols ... que coi de noms hauran posat a la porta... vés a saber ... i més amb tan poca llum... ací estan el donyet i la nimfa... collons quins noms més rebuscats... i els dibuixos... m'arribaré més... redéu... un donyet amb barret de copa i corbateta... quina horterada... la llum... on collons està la llum... ja la tinc... m'agradaria tindre un retolador... això de la cervesa... et fa pixar massa... i jo que la tinc fluixa... fluixa... supose que si et beus un parell de litres de cervesa... hauràs de pixar-los... no... collons, no tenen paper per eixugar-te les mans...torne a la barra... se'm tanquen els ulls... on està l'escala... si caic redolant me la pegue... però.... trobe a faltar les discoteques d'abans... a penes sense llum...)
—Buff, quin descans.. ¿Recordes quan anàvem a les discoteques?, ... la foscoreta, les mans a l'esquena de la xicota...
—¿A l'esquena...?, ¡Al cul, tu els tocaves el cul!
—Això no és veritat, el que passava... tio, Carles, la tia de la barra t'ha mirat.
—¿Vols dir? No m'ho crec, l'amo del garito ja la té al pot.
—No, ella t'espera... sou l'un per l'altre... vés, que et crida l'amo.
—Sí, ara vinc.
(vaja... crec que estic un poc col·locat... quin serà el meu got... estem en un punt sense retorn... o acabem bé... o ens n'anem a casa... però jo... ara no me'n vaig... per a cagar-la ben cagada... quina música més asquerosa... encara es pensarà el dj que ho entén...)
—¿Què volia?

—Que deixarem de mirar tant a la cambrera perquè s'està mosquejant.
—¿Qui, la cambrera o ell?
—Els dos, tio. Açò ja no és el que era. Abans el client sempre tenia la raó, ara ja no pots ni mirar a la cambrera sense que s'emprenye l'amo.
—És a dir, que se la beneficia.
—No m'ho ha dit, però t'ho pots imaginar. Anem al racó.
—¿Al racó? Tio, quedem-nos ací, el racó em dóna claustrofòbia, vull dir claustrofòbia.
—Anem que hem de ser discrets...
—Ja, que ací no podem muntar porros i al racó sí.
—Collons, quin tio més resabut.
—D'acord, ¿què vols prendre?
—Una cervesa.
—¿Vols una tequila?
—¿Una tequila? ¿A estes hores? No, ja vaig bé.
—No faces cara de fàstic. Ara resulta que una tequila et descontrolarà, com si els set o vuit terços que t'has fet i el vi del sopar i el paxaran i tot això no comptara. No m'ho esperava de tu, això, que tingueres por d'un gotet de tequila.
—Estimat Iussuf...
—Digues, estimat Carles...
—Si tu vols tequila tindràs tequila, però jo no, això que em cridaren l'atenció per mirar a una tia m'ha cremat.
—Jo vull una tequila i una cervesa...
—Mira, acaben d'entrar el Nano i Fernandes. ¡Hei, estem ací!
—¡Bona nit!, això primer que res, ¿què passa Iussufet, ja anem col·locats? Vinga, ¿què voleu?
—Bona nit, Nano. ¿Com va Fernandes?
—¡Sí senyor, a triomfar! Demaneu-me un whisquet que ara torne.
—Iussuf, em pregunten si vols sal i llima amb la tequila.
—No, no cal, això són mariconades, la vull a pèl.
—¿Tequila? Ufff, no sé com pots, tio. Farem un porret, ¿no?
—¡Argfhfgfg! Collons, com crema. La cervesa, ràpid.
—Tio, Carles, ¿este de què va, hui?
—Està passat, Nano, està passat.
—Tio, Iussuf, ¿de què vas? Diu Carles que està passat...
—Res, és divendres i estem vius. ¿Què no és suficient per a estar content? Ell està passat. Millor dit, està cremat. Ha intentan lligar-se a la cambrera i per poc li trenquen la cara. Sempre s'ha de fixar en la nòvia d'algú. Mira'l, ara està ballant amb aquella. Segur que el nòvio està pixant i quan torne l'estamparà contra la paret. Collons, està ben enrotllat. Passa'm un paper.
—¡Així m'agrada! Tots a punt per a la festa. ¿Això és teu, Iussuf?

—¿Què vols Fernandes? Sí, és meu, és tequila, ¿ja estàs content? Tin, fuma i calla.

—¿Saps què m'han dit?

—¿Què t'han dit, Fernandes?

—Ja ve Carles, a veure què ens conta.

—¿Com va, Carlitos?

—No tinc paraules, no tinc paraules. Vinga Iussuf, ¿una tequileta?

—¡Home, ara sí! Vinga, demana'n quatre que estos dos s'apunten.

—Vinga, Nano, no patisques, que d'ací no eixirà ningú malalt, total, si ara no t'enteres...

—¡Tequila per a tots! Carles, convida a la cambrera, segur que li abelleix una tequila...

—¡Fill de puta!

—Jo no demane, que demane Iussuf o Carles, que els faran descompte.

—Descompte no ho sé, però, ¿una placa gravada, segur! “Als Gola Sense Fons, els millors clients”.

—Un altre cabró. ¡Per favor!, quan pugues... no, sense mariconades, que tenim la gola molt sensible i la llima ens la irrita.

—¡Quina merda!, gots de plàstic. ¿A colpet, a colpet?

—Vinga, ja la una es prepara, a les dos a la barra, a les tres l'alces i a les quatre rebentes!

—¡Puajgfs! Iussuf, te l'has tirada damunt, això no s'hi val.

—Tio, no me'n cap ni una gota més. Ara mateix estic suant alcohol, xupla i veuràs...

—Rebentes, no... ¡la cagues, a les quatre la cagues!

—Carles, aquell tio crec que està mirant-te... ¿un cigarret?

—Nano, a partir de les dotze està prohibit fumar tabac. Dona'm un cigarret i faré un xineta.

—¡Festa, festa! Carles, ¿què li has fet a la tia aquella? Mira cap ací...

—La mà per la paret, a més, és amiga d'una amiga de la germana d'una amiga d'un amic del nòvio de la meua cosina.

—És a dir, que no tens ni puta idea de qui és, però les cuixes et fan perdre el cap, Carles.

—¡Fernandes, amaga l'aleta de tauró que ratllaràs el sostre! Encén el peta.

—Em sembla que estem fent el quadre. Dissimuleu, però ens estan mirant tots.

—No, tio, el que passa és que van a tancar i la gent arreplega.

—Per això han llevat la música. Alerta, L'amo ve cap ací.

—Home, col-lega, ¿com va?... Sí, ara acabem i ens n'anem... Ens fem una i marxem, ¿d'acord?... Tio, l'última, t'ho jure per sant Scotch i santa Smirnoff... l'última i prou.

—Va, no sigueu ploms, que ha de tancar, vinga no falteu. Agafeu les jupes i cap a fora, que la mare ha fet coca.

—¿Coca...? ¿I ho dius ara, cabronàs?

—No, dic que ara anirem al forn de Farinós i menjarem pastissets.

—¿No et quedarà alguna ratlleta...?

—Tio, passa de tot. No és viciós ni res este moro de pacotilla. Adéu, bona nit.

(en fi... sembla que ens la fotem... merda ¿qui ha posat una cadira davant de mi...?)

—Iussuf, alça't home. ¿T'has fet mal? ¿Veritat que vas una mica borratxo?

—Algun cabró ha posat la cadira davant de mi quan passava.

—No, home, no, això és que s'ha tirat perquè volia descansar. ¿Què fem ací a la porta? Anem a casa.

—Carles, tu ací. Tu no ens pots abandonar ara, he eixit per fer-te un favor i mira com m'he posat.

—¡Festa, festa! Carles, crec que estan buscant-te.

—¿A mi?, ¿qui?

—No ho sé, però per ací han dit el teu nom...

—¿Qui?

—Aquell tio d'allà, crec que és el nòvio de la xicota aquella a qui has tirat mà.

—Jo no li he tocat ni un pèl... de tota manera, posarem en marxa el pla B.

—¿El pla B?

—Sí, a la de tres, tots a córrer i sálvese quien pueda.

—Vinga, Carles, no sigues exagerat, que ara no em puc moure, ¿Vols dir que el tio eixe va a per tu?

—Mira'l, mira'l, té els ulls encesos en sang... ¿què està mirant per terra? ¿Què li has fet, tio?

—No, no és el nòvio de la que ballava amb Carles, és que Iussuf, quan ha caigut, li ha tirat per terra el xocolate i l'ha perdut. Està buscant-lo i si no el troba suppose que voldrà que li donem del nostre.

—¿Què li passem tate? Podria barallar-me amb ell per qualsevol cosa, però ¿què s'ha pensat? Una merda. Esperem amagats que se'n vagen tots i entrem a buscar-lo i per a fotre'l més ara muntaré un puro i me'l faré davant dels seus nassos.

—Xicots, no l'ha trobat. Ve cap ací, ¡que Dios reparta suerte! Una... dos... i ¡tres!

Dona de Leng

Carles Bellver Torlà

Anit vaig tenir un malson. Min-Li patia un accident i l'havien de portar a un hospital.

La nostra sens dubte no és una història corrent. Relacionar-me amb les noies mai no va ser fàcil per a mi. De fet no vaig arribar a tenir una nòvia com la majoria dels meus amics. Solc atribuir-ho al meu aspecte: baix, primotet, cabells esclarissats; i a la meva feina poc interessant: sóc funcionari d'hisenda. A Min-Li la vaig «comprar» per catàleg.

En realitat les cometes sobren. No és una cosa que tingués prevista: vaig llegir un article en un dominical i em va agafar de sobte. Suposo que si m'ho hagués plantejat seriosament m'hauria fet enrere, però es va esdevenir tan de pressa que no vaig tenir temps per a pensar. El periòdic portava una llista d'adreces. Quasi totes eren de Madrid o Barcelona, però n'hi havia una d'ací mateix, un primer pis del carrer Colom, i això és molt prop de casa meva. Hi vaig anar a veure, i abans de mitja hora eixia d'allí amb els papers firmats.

Tot pareixia perfectament legal. Triaves una noia, avançaves una quantitat (acceptaven targeta de crèdit) i et comprometies a casar-te amb ella al jutjat i no separar-te en tres anys. El catàleg era en CD-ROM, molt complet, amb fotografies en color, noms i cognoms, data de naixement, etc. Em vaig decidir per Min-Li pel seu aspecte agradable i el preu relativament assequible. Segons l'ordinador havia nascut el 1975 en un lloc anomenat Leng. Atesa la meva ignorància l'empleat de l'agència va buscar un mapa en els menús. Basant-me en els escassos topònims que em sonaven (Ulanbator, Novosibirsk...) vaig deduir que Leng es trobava a Rússia, o en alguna antiga república soviètica, prop de la frontera de Mongòlia.

Uns dies més tard vaig rebre per correu certificat un paquet adreçat a Min-Li. Era un embalum bastant gran i molt feixuc. Portava escrit amb retolador roig «MOLT FRÀGIL» i «NO GIREU A L'INREVÉS». Em preguntava si hauria d'obrir-lo o no. En principi no, ja que no era per a mi. Però si es tractava, com pareixia, d'un objecte delicat, potser era millor comprovar que seguia sencer i resguardar-lo després dins d'algun armari. Al final, confesso que mogut també, en part, per la curiositat, vaig desfer l'emalatge i em vaig trobar amb quelcom més aviat rar i enigmàtic: un sòlid cub de plom de 30

cm. de costat amb una nota enganxada, escrita amb la tinta roja ja familiar: «NO INTENTEU OBRIR PERFAVOR» (sic). Quan el vaig bellugar va ressonar amb una vibració metàl·lica que em va recordar un d'aquells xilòfons de la nostra infància.

La finalitat d'aquest cub era un misteri, no cal dir-ho, però almenys pareixia implicar que la seva ama no tardaria a presentar-se. Aquesta errònia suposició em va mantenir en suspens al llarg de dues setmanes. Vaig trucar unes quantes vegades a l'agència, però el seu número sempre comunicava, a qualsevol hora, com si haguessin despenjat l'aparell o haguessin donat de baixa la línia. Em vaig acostar novament al carrer Colom, però ningú no va contestar el timbre. Vaig témer que m'haguessin estafat, fins i tot vaig considerar la possibilitat de posar una denúncia.

La impaciència i els temors es van acabar tot d'una un dissabte de vesprada. Min-Li era jove i bonica, com a les fotos. La falda llarga i ampla pareixia dissimular unes anques una mica més amples del que és normal, vull dir del que marquen els estàndards de la moda, però això a penes m'importava. En realitat no m'han agradat mai aquestes noies de cames rectes i cul pla que ara s'estilen. A més a més, va demostrar de seguida que era molt llesta. Fins i tot parlava ja una mica de català.

Ja voldria jo ser tan espavilat. Després de tant d'esperar, ni tan sols havia planejat què fer amb ella en la nostra primera «cita». Vaig haver d'improvisar. La vaig dur al port a sopar marisc i en acabant vam prendre unes copes a la vora del mar. Una vegada superats els primers obstacles ens vam divertir. El seu poc de català i el meu poc d'anglès van bastar per entendre'ns en les coses bàsiques. La mímica i els somriures es van encarregar de la resta. Després... bé, abans del final de la nit vaig descobrir el que hi havia davall de la seva falda. Va quedar clar que hauria d'oblidar-me dels seus malucs. Diguem que no són com els de les dones normals. Ni ho són tampoc les seves cames i els peus. De cintura cap avall els nostres cossos difícilment es podrien acoblar. Però això no és, en cap sentit, definitiu: hi ha altres maneres.

El que conta és que ens estimem. Min-Li ha transformat la meva vida, m'ha descobert un nou món. Cada nit, abans de gitar-nos, esmorteïm la llum i li demano que

toqui aqueixa música encisadora amb el seu cub de plom. El frega rítmicament amb un drap suau i fa sonar unes cordes ocultes a l'interior. Llavors em canta unes cançons meravelloses que tot just començo a entendre, i quan para de cantar tenim tota la nit i tota la vida per davant. Mai no m'hauria atrevit a desitjar que una noia em donés aquesta mena de coses.

No dic que no em preocupi res més. Clar que em preocupo. Una vegada l'has vista nua no saps com no has parat esment abans en aquestes singularitats, per més tapades que estiguin. Et sembla evident que camina i es mou d'una altra manera. Tant se me'n dona que es riguin de mi i facin broma perquè m'he casat amb una estrangera, però em fa por que puguin esbrinar alguna cosa més i arribin a esventar la nostra intimitat. Últimament he cregut veure altres dones com ella a Castelló: trets orientals, les anques amples, la forma de caminar característica. Si el nombre augmenta és inevitable que al final algú se n'adoni i faci córrer la veu. Qui sap quina podria ser la reacció. Que et considerin diferent pot resultar molt perillós en aquesta societat.

Anit al meu somni Min-Li havia quedat ferida en un accident de trànsit i jo l'acompanyava en una ambulància. Al servei d'urgències destapaven la seva anatomia i jo era detingut per agents de la Brigada Político Social. Em portaven a un calabós en el mateix hospital: una cambra de parets blanques, completament aïllada, sense finestres. Era una situació anguniosa. «Nos vas a tener que explicar con qué te has casado», em deia un que somreia malèvolament, ensenyant una dent d'or. Portava el pèl pentinat cap enrere i feia olor de suor i colònia barata. Darrere d'ell un altre més jove i més fort empunyava una porra i pegava contra la paret amb ella repetidament. Encara sento els horribles colps. Sort que em vaig recordar a temps que la Brigada es va dissoldre en arribar la democràcia i avui en dia no tens per què explicar-li a ningú amb qui t'has casat ni el que féu al llit.

Em vaig escapar del somni fent un gran esforç. Min-Li dormia al meu costat. Vaig passar una estona acarant la seva gropa per davall del camisó abans de tornar-me a adormir.

La conferència

Josep M. Chordà

Havia sentit aquella veu en un altre lloc. N'estic ben segur. Els seu caràcter també em recordava algú. Potser havia estat a Barcelona, quan l'incendi del Liceu, o a Venècia... El vaig escutar directament mentre parlava. Sempre funciona. Va clavar els meus ulls contra els seus, només va ser un instant però suficient per veure aquella llumeta roja ben al fons de la seua pupil·la, invisible per als humans. Era ell, el supervisor més temut per tots nosaltres. Ara es dedicava a donar xarrades sobre com prevenir incendis al personal de l'administració i a la policia; es feia passar per un famossíssim professor universitari... quina casualitat!

Una hora més tard acabà la intervenció. A continuació els besamans, alcaldes, caps de policia, rectors... tothom el felicitava pels seus encertats consells que evitarien tant de mal als immobles i a la 'població en general', com li agradava repetir. Em vaig esperar discretament fins que es va quedar sol. Telepàticament em va dir que m'acostara. Em vaig presentar, tot i que ell ja sabia de sobres qui era. "He seguit el seu expedient amb detall. Feu molt bé la vostra feina, però el Cap suprem vol que vingueu amb mi", em va assegurar. Estava espantat. Que Satanàs s'haguera fixat en mi, un pobre diable incendiari de províncies... realment, la feina del Liceu no la vaig fer pas malament, però res important, al cap i a la fi, una petita ciutat d'un petit país sense pes... ni tan sols estava a l'ONU. I a Venècia vaig ser un subaltern tan sols, res més. Només que haguera treballat en conflictes bèl·lics, o a Rwanda, ho haguera entés, però un grapat d'incendis... era tot molt estrany. "Com deia -va prosseguir- el vostre historial és d'un roig roent, excel·lent. És l'hora que passeu a burxar l'enemic directament. Demà us donaran una altra identitat i instruccions per arribar a les línies enemigues."

Vaig assentir amb el cap. Ell ja havia marxat. Infiltrar-me en l'exèrcit enemic era una feina d'allò més perillosa. Només els més valents ho aconseguien. El percentatge que em passara a l'altre bàndol era molt alt, massa. Vaig recordar el meu pare, ell va canviar de costat i va tornar, inútilment, ja convertit en àngel, per salvar-me. Potser m'estan posant a prova. Potser volen desfer-se de mi. Vaig murmurar els renecs més grans que sabia, ara que encara podia fer-ho i vaig tirar un misto encés damunt la moqueta. Al capdavant havia de complir la meua missió.

COMICS PER A EXTRATERRESTRES

El baix relleu

Howard Phillips Lovecraft

Anotació de 1919. Desenvolupada posteriorment en
La crida de Cthulhu.

Un home visita un museu d'antiguitats. Pregunta si accepten un baix relleu que acaba de fer. Un conservador vell i erudit se'n riu i li diu que no pot acceptar res tan modern. L'home li diu que els somnis són més vells que el malenconiós Egipte o la contemplativa Esfinx o la Babilònia voltada de jardins i que ell ha afaïçonat l'escultura en somni. El conservador li mana que li ensenyi el producte, i quan ho fa mostra horror i pregunta a l'home qui és. Diu un nom modern. «No, abans d'això», diu el conservador. L'home només recorda quan somnia. Llavors el conservador li ofereix un alt preu, però ell tem que pretengui destruir l'escultura. Demana un preu fabulós i el conservador diu que consultarà els directors.

CONTES PER A EXTRATERRESTRES és una teràpia recomanada pels psiquiatres a Carles Bellver Torlà, Josep M. Chordà Fandos i Vicent P. Rebollar Cubells com a via d'escapament per a la seua ànsia incontenible de ser grans artistes i fer grans coses. Aquests tres senyors i una xarxa de col·laboradors anònims i absolutament desinteressats (milions de gràcies!) escriuen o tradueixen els textos, dibuixen, busquen il·lustracions, maqueten, imprimeixen, encarreguen les fotocòpies i les reparteixen, tot a estones perdudes.

CONTES PER A EXTRATERRESTRES es publica de diverses maneres des de 1993, actualment en forma de quaderns i per Internet. La nostra pretensió de transmetre els continguts per microones a l'espai exterior s'ha vist frustrada per l'incompliment de contracte de Franz de Copenhagen i fills S.L. Més detalls sobre aquest frau al pròxim número. Els autors us autoritzen a fotocopiar i distribuir lliurement aquests fulls, sempre que no intenteu cobrar-los. Igualment us recorden que conserven tots els drets sobre les seues creacions (Llei 22/1987, d'11 de novembre, de Propietat Intel·lectual, articles 1, 5 i 6), o siga que val més que no intenteu incloure-les en altres publicacions sense consultar-los, o pel contrari correu el risc que us posen una querrela milionària o que us facen un ull blau (ja ha passat abans). Informació, subscripcions i arxius: <<http://sarcophilus.com/CPE>>. Correu electrònic: <CPE@sarcophilus.com>.